

Naš otac Franjo, „drugi Krist“ cijelim srcem prigrlji svoju Majku Mariju u potpunom nasljedovanju, potpunoj ljubljenoj i zaljubljenosti...

Zamislite da prolazi našim ulicama, neugledan, malen prosjak, bez dviju haljina, bez obuće, bez štapa... Je li to Franjo? Ne, to nije samo Franjo, to Isus Krist sja iz njega, njegove ruke su Kristove ruke, njegove noge su Kristove noge, osmijeh i blagost Kristovi, bez Isusa Gospodina bio bi neshvatljiv, bio bi nam stran i dalek... Posve je razumljivo da ga je boljelo kad je promatrao svijet oko sebe, zapažao je koliki ljudi žive u grijehu i bez istinskog smisla života, koji može biti samo u Bogu, samo u prihvaćanju, nasljedovanju i ljubavi prema Isusu.

Jedne noći, molio je Isusa u Porcijunkuli za obraćenje cijelog svijeta. Kažu da mu se tada ukazao Isus i rekao mu: „Franjo, ti nisi svjestan što moliš.“ I što sada? Ne odustajući, obratio se Isusovoj Majci s punim pouzdanjem! Bio je Marijino dijete, ljubeći je i štujući cijelim srcem, utjecao se njoj poput djeteta u svim svojim potrebama i tjeskobama. Nakon Isusa nikoga nije toliko ljubio kao nju, a i kako bi se drugačije odnosio prema onoj koja je bila njegova Majka, prema onoj koja je Isusa učinila našim bratom i ishodila milosrđe.

Upravo u njenom majčinstvu, Franjo je spoznao, priznao i promatrao svu njenu veličinu. Tako je govorio: „Sveta Marijo Djevice, ni jedna od svih žena rođenih na zemlji nije slična tebi, kćeri i službenici preuzvišenog Kralja, Oca nebeskog, majci presvetoga Gospodina našega Isusa Krista, zaručnici Duha Svetoga!“

Toma Čelanski tvrdi za Franju: „Iznad svega, Franjo je poniznost Isusova utjelovljenja i ljubav njegove muke tako duboko nosio u svojoj pameti, da je teško mogao misliti na išta drugo.“ Zato, i u ljubavi prema Majci Mariji, povezuje ju naročito s dva otajstva našega otkupljenja i spasenja, što su mu najviše i bila na srcu: utjelovljenjem i rođenjem Sina Božjega od Djevice Marije i njegovom mukom i smrću na križu, gdje uz njega bijaše i ona sama, njegova presveta Majka. Marija je ona koja je neodvojiva od otajstva spasenja, štoviše ona nas neprestano poziva da Isusa primamo, s njime živimo, u nj se pouzdajemo, da mu se molimo i nasljedujemo ga.

Ono što je sa žarkom ljubavi činio je da je nasljedovao Mariju. Nije se zaustavljao samo na njezinu veličanju, nego je u toj ljubavi bio djelotvoran, stalno i stvarno je tu ljubav primjenjivao na vlastiti život i usmjeravao na bližnjega, naročito siromašnog i prezrenog. Nasljedujući je u svim krepostima, najviše mu je srcu prirasla njezina, kao i Isusova, poniznost i siromaštvo, te ih je najviše sam živio, a za druge u tome imao najviše razumijevanja. Govorio je: „Kada brate, vidiš nekog siromaha, pred tebe je stavljeno zrcalo Gospodina i njegove siromašne Majke. Isto tako moraš u bolesnicima vidjeti koju je nemoć Isus preuzeo na sebe.“ Htio je reći da siromasima i bolesnicima moramo iskazivati pozornost i činiti im dobro, kao da to činimo samom Isusu i Mariji. Samo Evanđelje oblikovalo je u Franji sliku Marije, koju nikad ne prestaje zvati Majkom dobrote...

Ljubljena braćo i sestre, u nama, u srcima našim, razlivena je ljubav po Duhu Svetom. Ako Ljubav nije ljubljena, budimo mi oni koji ćemo je ljubiti, kao Majka Marija, kao sv. Franjo, u

siromasima, u onima koji trpe, koji trebaju osmijeh, koji trebaju snagu i dobrotu. Tako neka bude. Amen.

Matea Galić

(prema *Veliki štovatelj Majke Dobrote*)